

Sygn. akt III U 374/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 marca 2019r.

Sąd Okręgowy w Suwałkach III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Piotr Witkowski
Protokolant:	st. sekretarz sądowy Beata Dzienis

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 18 marca 2019r. w Suwałkach

sprawy **J. M.**

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O.

o rentę z tytułu niezdolności do pracy

w związku z odwołaniem J. M.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O.

z dnia 18 września 2017 r. znak (...)

oddala odwołanie.

Sygn. akt III U 374/17

UZASADNIENIE

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O. decyzją z dnia 19.09.2017r. odmówił J. M. prawa do wznowienia wypłaty renty z tytułu niezdolności do pracy.

W uzasadnieniu wskazał, iż zgodnie z art. 61 ustawy z 17.12.1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j. Dz.U. z 2016r. poz. 887 ze zm.) prawo do renty, które ustało z powodu ustąpienia niezdolności do pracy podlega przywróceniu jeżeli w ciągu 18 miesięcy od ustania prawa do renty ubezpieczony ponownie stał się niezdolny do pracy.

Natomiast komisja lekarska orzeczeniem z dnia 11.09.2017r. nie uznała J. M. za niezdolnego do pracy.

W odwołaniu od tej decyzji J. M. domagał się przywrócenia prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. Wskazał, że z powodu złego stanu zdrowia, a zwłaszcza dolegliwości ze strony kręgosłupa, nie może podjąć pracy. Jest już po dwóch operacjach, a na rencie jest od 1999r.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie. Podtrzymał podstawy skarżonej decyzji i dodatkowo wskazał, że odwołujący się rentę z tytułu częściowej niezdolności do pracy pobierał do 30.06.2017r. Na

skutek wniosku o ponowne ustalenie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy z dnia 01.06.2017r. zostało przeprowadzone jego badanie przez lekarza orzecznika, który orzeczeniem z dnia 27.07.2017r. nie uznał go za niezdolnego do pracy. Podobnie orzekła komisja lekarska, rozpoznająca jego sprzeciw.

Sąd Okręgowy w Suwałkach ustalił i zważył, co następuje:

Odwołania za uzasadnionego nie można było uznać.

Odwołujący się nie jest bowiem niezdolny do pracy. Tak wynika z opinii biegłych lekarzy sądowych, które Sąd uzyskał w sprawie niniejszej.

Pierwszą opinię sporządzili biegli lekarze sądowi z zakresu rehabilitacji medycznej – A. P. i neurologii dr n. med. R. Z.. Po wykonaniu badania i przeanalizowaniu zgromadzonej w sprawie dokumentacji medycznej rozpoznali u odwołującego się zmiany zwyrodnieniowo-dyskopatyczne kręgosłupa lędźwiowego, przebytą rwę kulszową lewostronną, stan po discektomii L4-L5 w 1999r. i L5-S1 w 2002r., przewlekły zespół bólowy dolnego odcinka kręgosłupa oraz zespół bolesnego barku lewego. Zaopiniowali, że rozpoznane schorzenia, ich stopień zaawansowania i przebieg nie powodują u odwołującego się częściowej lub całkowitej niezdolności do pracy zarobkowej. Biegli wskazali, iż odwołujący cierpi na przewlekły zespół bólowy w odcinku lędźwiowym kręgosłupa. W trakcie badania wskazał, iż rzadziej korzysta z sanatoryjnych form leczenia, ponieważ jest zmuszony opiekować się chorą matką. Biegli w trakcie badania stwierdzili objawy lokalne przykręgosłupowe, zaznaczone objawy korzeniowe z zakresu lewej kończyny dolnej, brak odruchów skokowych i może nieco słabszą siłę mięśniową zgięcia grzbietowego stopy lewej. Ocenili, iż wydolność chodzenia jest u odwołującego się pozytywna. Ponadto nie znaleźli znaczących cech uszkodzenia obwodowego układu nerwowego, czy zaników mięśniowych w obrębie kończyn dolnych. Zespół bolesnego barku lewego ma nieduży stopień zaawansowania i nie zaburza czynności chwytnych rąk. W przypadku zaostrzenia dolegliwości bólowych dolnego odcinka kręgosłupa mogą być leczone w ramach okresowej niezdolności do pracy. W stosunku do badania z dnia 18.06.2014r. biegli nie stwierdzili żadnych zmian w stanie zdrowia odwołującego się, ani jakichkolwiek cech pogorszenia stanu neurologicznego. Objawy opisywane w badaniu z 2014r. to przetrwałe elementy rwy kulszowej lewostronnej, do których odwołujący się zaadaptował się, a aktualnie nie prowadzi żadnego intensywnego leczenia farmakologicznego czy rehabilitacji.

W wyniku zastrzeżeń odwołującego Sąd dopuścił dowód z opinii drugiego zespołu biegłych lekarzy sądowych z zakresu neurologii – K. J. i medycyny pracy – D. M.. Biegli po przeanalizowaniu dokumentacji medycznej i wykonaniu badania odwołującego się, rozpoznali u niego: chorobę zwyrodnieniowo- dyskopatyczną kręgosłupa lędźwiowo- krzyżowego, zespół bólowy korzeniowy odcinka lędźwiowo- krzyżowego, przebytą operację dyskopatii na poziomie L4-L5 w 1999r. oraz na poziomie L5-S1 w 2002r. i zespół bolesnego barku lewego. Zaopiniowali, iż rozpoznane u odwołującego się schorzenia i stopień ich nasilenia klinicznego powodują częściową niezdolność do pracy zarobkowej na jeden rok tj. od 01.07.2017r. do 30.06.2018r. Biegli wskazali, iż odwołujący się był operowany z powodu dyskopatii w 1999r. i 2002r. Mimo leczenia operacyjnego, przebytej rehabilitacji w sanatoriach oraz leczenia farmakologicznego utrzymują się u niego dolegliwości bólowe kręgosłupa z promieniowaniem do kończyny dolnej lewej. Ze względu na ograniczenie sprawności ruchowej kręgosłupa i objawy ubytkowe z obwodowego układu nerwowego przeciwwskazana jest dla niego ciężka praca fizyczna, dźwiganie ciężarów, praca na wysokości i przy maszynach w ruchu. Stwierdzone schorzenia powodują ograniczenia do podjęcia przez odwołującego się pracy w wyuczonym zawodzie. Zdaniem biegłych stan zdrowia odwołującego się nie uległ poprawie od ostatniego badania z dnia 18.06.2014r. Dodatkowo biegli wskazali, iż w przypadku odwołującego koniecznym jest poddanie go badaniu przez biegłego lekarza z zakresu ortopedii.

W tych okolicznościach Sąd z urzędu dopuścił dowód z opinii biegłego z zakresu ortopedii G. K., który rozpoznał u odwołującego się artrozę lewego barku z niewielkim ograniczeniem funkcji oraz chorobę zwyrodnieniową kręgosłupa lędźwiowego. Zaopiniował, że rozpoznane schorzenia, ich stopień zaawansowania i przebieg nie powodują u odwołującego się niezdolności do pracy. Wydając opinię biegły uwzględnił posiadane przez odwołującego się kwalifikacje. Biegły nie stwierdził istotnych dysfunkcji w zakresie narządu ruchu. Niewielkie ograniczenie ruchomości

lewego barku nie stanowi przeciwwskazania do wykonywania jakiejkolwiek pracy. Zdaniem biegłego w stosunku do badania z 2014r. nastąpiła poprawa funkcji kręgosłupa.

W wyniku zastrzeżeń odwołującego Sąd dopuścił dowód z opinii kolejnego zespołu biegłych lekarzy sądowych z zakresu neurologii – dr n. med. H. B. i rehabilitacji medycznej – M. K., którzy rozpoznali u odwołującego się zespół bólowy kręgosłupa szyjnego i lędźwiowo-krzyżowego w przebiegu zmian zwyrodnieniowo dyskopatycznych bez objawów korzeniowych, zespół bólowy barku lewego po przebytych urazach przed kilku laty, przebyty 23.08.1999r. i 11.07.2002r. zabieg operacyjny. Zaopiniowali, iż rozpoznane schorzenia układu ruchu i stan neurologiczny nie powodują niezdolności do pracy. Wskazali, iż stwierdzone w badaniu NMR barku lewego z dnia 01.10.2018r. zerwanie ścięgna mięśnia nadgrzebieniowego powinno być ocenione przez biegłego lekarza sądowego z zakresu ortopedii w opinii uzupełniającej. Stwierdzona zaś niewielka dysfunkcja pourazowa barku lewego może i powinna być leczona jedynie w ramach czasowej niezdolności do pracy (odpowiednia fizykoterapia). Natomiast porównując obecnie wykonane przez biegłych lekarzy sądowych badanie odwołującego się z poprzednim badaniem przeprowadzonym w dniu 18.06.2014r. widać wyraźną poprawę w układzie narządu ruchu, a mianowicie zwiększyła się ruchomość kręgosłupa L-S, nie stwierdzono objawów korzeniowych w kończynach dolnych, badany nie podaje już osłabienia czucia powierzchniowego na kończynie dolnej lewej, a chód stał się prawidłowy tj. bez cech utykania.

Sąd tymczasem podzielił opinię biegłych sądowych pierwszego i ostatniego zespołu biegłych oraz biegłego z zakresu ortopedii, gdyż są zbieżne ze sobą i zostały sporządzone w sposób kompletny, z uwzględnieniem wszystkich przesłanek mających wpływ na stwierdzenie istnienia niezdolności do pracy. Zostały też sporządzone przez biegłych lekarzy o specjalności w leczeniu chorób, na które cierpi odwołujący się, posiadający w przypadku neurologów tytuł naukowy doktora. Są też jednoznaczne w swojej wymowie. Zwłaszcza ostatnia wskazuje na brak niezdolności do pracy odwołującego się w związku z jego stanem zdrowia co do dolegliwości kręgosłupa. Zademonstrował mianowicie, jak zauważyli biegli, znaczne ograniczenie ruchomości kręgosłupa podczas wykonywania skłonu do przodu (odległość p-p 45cm). Natomiast w czasie siedzenia na kozetce z wyprostowanymi nogami sięga rękoma prawie do poziomu kostek. Nie było zatem już potrzeby przeprowadzenia dowodu z opinii innych biegłych, w tym z zakresu medycyny pracy, zwłaszcza że – jak wskazał Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 21.05.2009r. I UK 3/09- najpełniejsza opinia lekarska specjalisty z zakresu medycyny pracy nie zastąpi przy orzekaniu o stopniu inwalidztwa opinii zespołu biegłych, wydanej po wspólnym badaniu i analizie dokumentacji lekarskiej, uwzględniającej wyniki badania przedmiotowego jako całości i zawierającej wspólną konkluzję co do oceny niepełnosprawności osoby badanej.

Jak zaś wypowiedział się Sąd Najwyższy choćby w wyroku z dnia 14.03.2007r. III UK 130/06, w sprawie o świadczenie rentowe to ustalenia biegłych lekarzy sądowych dostarczają sądowi wiedzy specjalistycznej, koniecznej do dokonania oceny stanu zdrowia osoby ubiegającej się o świadczenia rentowe, w tym rodzaju występujących schorzeń, stopnia ich zaawansowania i nasilenia związanych z nimi dolegliwości.

Podobnie wypowiedział się również Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 12.01.2010r. I UK 204/09 i z 24.02.2010r. II UK 191/09. Sąd bowiem musi zawsze kierować się ustaleniami biegłych lekarzy sądowych, którzy posiadają w tym względzie specjalistyczną wiedzę.

Biegli sądowi pierwszego i ostatniego zespołu wydający opinie w sprawie uwzględnili natomiast aktualny stan zdrowia odwołującego się i przekonywująco wywiedli, iż stopień naruszenia sprawności jego organizmu zwłaszcza pod względem neurologicznym nie uzasadnia orzeczenia dalszej okresowej częściowej niezdolności do pracy. Biegli wskazali na przebyty proces leczenia i uzyskanie przez odwołującego się stanu zdrowia, który nie czyni go już niezdolnym do pracy. Wcześniejsze, nawet wieloletnie korzystanie z renty z tytułu niezdolności do pracy, samo w sobie nie jest zaś podstawą do przedłużenia prawa do tego świadczenia na dalszy okres. Same zastrzeżenia odwołującego się do opinii biegłych stanowiły jedynie polemikę z prawidłowymi ich ustaleniami i konkluzjami. Zawierały jego subiektywne odczucia i opinie na temat stanu zdrowia. Nie są one jednak podstawą do ustalenia niezdolności do pracy. Jak bowiem wynika ze wskazanych wyroków Sadu Najwyższego subiektywne odczucia o niezdolności do pracy nie mogą decydować o rozstrzygnięciu w sprawie.

Mając więc powyższe na uwadze Sąd Okręgowy na mocy art. 477¹⁴ §1 kpc orzekł, jak w sentencji.

Mt/PW